

PRACOWNIA PROJEKTOWA – MAŁGORZATA SZUREK
 Ul. Wolinian 14, 52-339 Wrocław, telefax (071) 78 28 263, e-mail.
 Pracownia.szurek@goldi.pl

Anna Mileczyńska
 Kierownik Zespołu
 Architektonicznego Budowlanego

temat obiekt REMONT ELEWACJI I WYMIANA OKIEN W BUDYNKU „A” i „A1”
 UNIwersYTETU EKONOMICZNEGO WE WROCLAWIU

adres obiektu ul. Komandorska 118-120

Załącznik do decyzji Nr 1896/10

z dnia 01.09.2010

inwestor Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu
 Ul. Komandorska 118-120, 53-345 Wrocław

Nr działki Dz. nr.16, AM-25, Obręb Południe

PROJEKT BUDOWLANY

ARCHITEKTURA

Niżej podpisani projektanci oświadczają, że projekt niniejszy został sporządzony zgodnie z obowiązującymi przepisami oraz zasadami wiedzy technicznej. /art.20 ust.4 ustawy z dnia 7lipca 1994 roku – Prawo budowlane,
 Dz. U. z 2000 r nr 106, poz. 1126 – tekst jednolity, z późniejszymi zmianami

Branża	Stanowisko	Imię Nazwisko	Nr uprawnień	Podpis
Architektura	Projektant	arch. Małgorzata Szurek	241/91/UW	mgr inż. arch. Małgorzata Szurek
	Opracowała	arch. Ewa Lisik	106/92/UW	Nr uprawnień 241/91/uw w specjalności architektonicznej
	Sprawdził	arch. Krzysztof Kobielski	145/91/UW	mgr inż. arch. Krzysztof Kobielski
				Uprawniony projektant w specjalności architektonicznej 14.09.2010. Lp. 145/91/UW

Wrocław 07.2010 r.

URZĄD MIEJSKI WROCLAWIA
 WYDZIAŁ ARCHITEKTURY I BUDOWNICTWA
 50-141 Wrocław, pl. Nowy Targ 1/8
 (13)

1. Podstawa opracowania.

- umowa nr R/DOP/9-U//DZP/021/10/112 z dnia 25.05.2010r zawarta pomiędzy Uniwersytetem Ekonomicznym we Wrocławiu z siedzibą we Wrocławiu ul. Komandorska 118-120, a Pracownią Projektową - Małgorzata Szurek ul. Wolinian 14 , 52-339 Wrocław
- wizja lokalna
- inwentaryzacja
- analiza materiałów archiwalnych z zasobów Archiwum Budowlanego we Wrocławiu - zachowane projekty Juliusa Natansona i Georga Müllera
- opracowanie Małgorzaty Wójtowicz pt. „Dawne Szpitale Wrocławia”
- wytyczne Dolnośląskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków we Wrocławiu pismo znak WZN-EK-451-1262/10 z dnia 18.08.2010 r
- badania stratygraficzne dot. bud. „A” wykonane przez mgr. Dorotę Wandrychowską
- wytyczne Użytkownika – Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu
- obowiązujące normy i przepisy

2. Dane ogólne.

- Inwestor: Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu z siedzibą we Wrocławiu ul. Komandorska 118-120
- Obiekt: Budynki A i A1 Uniwersytetu położone we Wrocławiu przy ul. Komandorskiej 118-120

- powierzchnia zabudowy -	2 460 m ²
- pow. użytkowa	9 047 m ²
- kubatura	49 607 m ³
- długość -	90 m
- szerokość -	73 m
- wys. budynku A do najwyższego okapu	20,65 m
- wysokość bud. A do najwyższej kalenicy	29,20 m
- wys. budynku A1 do okapu	19,33 m
- wysokość bud. A1 do kalenicy	28,00 m

3. Przedmiot opracowania.

Przedmiotem niniejszej dokumentacji projektowej jest remont elewacji budynków „A” i „A1” U.E. wraz z wymianą stolarki okiennej , oraz wykonanie opaski na gruncie wokół budynków. Remont i wymiana pokrycia dachów obu budynków zostały wykonane w roku 2009 i nie są przedmiotem niniejszego opracowania.

Projekt nie przewiduje żadnych zmian formy budynku, wystroju elewacji, ani przebudowy elementów konstrukcyjnych.

4. Rys historyczny.

Budynki będące przedmiotem opracowania stanowią część kompleksu dawnego szpitala miejskiego im. Wenzla Hanckego. Szpital powstał dzięki prywatnej fundacji Liny Hancke, wdowy po królewskim radcy medycznym Joannie Wenzlu Hanckem (1770-1849). Gmina Wrocław stała się spadkobiercą całości majątku zapisanego testamentem na szpital dla ubogich. Początki budowy kompleksu budynków szpitalnych datują się na 1875-1877 r.

Budynek „A” obecnego Uniwersytetu Ekonomicznego powstał w okresie drugiej rozbudowy szpitala – lata 1906 – 1908 i później. Projekt budynku autorstwa Juliusa Natansona datowany jest na rok 1904 , natomiast budowę kończono również w latach późniejszych, o czym świadczą daty i pieczęcie na zachowanych planszach projektu „Stadt Baupolizeiverwaltung Kanal Polizei”

– rok 1910, oraz „Magistratsbaurat” – rok 1911. Budynek przeznaczony był na oddział wewnętrzny i zaprojektowany na 220 łózek.

Elewacje budynku A1 wykonane były jasnym tynkiem z elementami z cegły licówki, zastosowanej do wykończenia cokołu wokół budynku, opasek wokół okien z łukowym wykończeniem, oraz elementów podkreślających dwa wejścia od dziedzińca (elewacja pn.). Otwory okienne w kształcie prostokąta ozdobione były kamiennymi (piaskowiec), prostymi naczółkami. , z takiego samego materiału wykonano podokienniki oraz zakończenia murków loggi i balkonów.

Pomiędzy ryzalitami wejściowymi znajdował się rozległy taras z treliazami i rozpiętą na nich roślinnością.

Omawiany budynek posiadał, oprócz zróżnicowanej stolarki okiennej, loggie , które rozmieszczone były w korpusie głównym (elewacja pd.) na 3 i 4 piętrze, oraz w skrzydłach wschodnim i zachodnim – na parterze, 1 i 2 piętrze (elewacje wsch. i zach.)

Niestety taras nie zachował się. Po jego obrysie wybudowano nowy budynek auli im. Profesora Wincentego Stysia, o architekturze i stolarce okiennej prostej. Okres – późne lata 60-te XX w.

Nie zachowały się również loggie i balkony na 2 piętrze bocznych skrzydeł. Zostały one zabudowane prawdopodobnie w okresie przedwojennym i zamknięte stolarką okienną analogiczną do istniejącej w budynku.

Nie znaleziono materiałów archiwalnych dot. tej przebudowy.

Obecny budynek „A1” dobudowany został w 1934 r od strony pn. do zachodniego skrzydła oddziału wewnętrznego (obecny bud. A). Inwestycja zrealizowana była dzięki dotacji z fundacji Rockefellera. Projekt autorstwa Georga Müllera z roku 1932 założony na planie prostokąta, charakteryzował się prostą architekturą pozbawioną ozdobnych detali. Elewacje wykonane były w całości z cegły licówki. Główne wejście do budynku, zlokalizowane na ścianie pn., prowadziło przez portyk oparty na prostych, betonowych kolumnach.

Wygląd zewnętrzny budynku A1 zachował się w niezmienionej postaci do dnia dzisiejszego.

Funkcja szpitala po roku 1945 została zlikwidowana dla całego kompleksu budynków pomiędzy ulicami: Kamienną, Komandorską, Wielką i Ślężą.

Forma architektoniczna obu obiektów nie uległa zasadniczym zmianom.

Obecne budynki A A1 stanowią obiekt na planie rozczłonkowanym składający się dwóch części:

- Budynek „A” – część środkowa
- Budynek „A1”- skrzydło zachodnie

Planowana inwestycja realizowana będzie w 3 etapach wg schematu na rys. 2

Budynek „A”- etap 1, 2

5. Stan istniejący.

Budynek składa się z następujących brył:

- skrzydła środkowego – 4 kondygnacje nadziemne + podpiwniczenie+ poddasze
- skrzydła boczne (wschodnie i zachodnie) – 3 kondygnacje nadziemne + podpiwniczenie+ poddasze

Cały budynek przekryty dachem wielospadowym o konstrukcji drewnianej i pokryciu dachówką ceramiczną – karpiówką podwójnie w koronkę. Dach wyposażony jest w liczne okna mansardowe, które, w zasadzie, zgodne są z pierwotnym projektem Juliusa Natansona. Drobne różnice w rozmieszczeniu tych okien, pomiędzy zachowanym projektem z 1904 roku, a obecnym ich wyglądem mogły zostać wprowadzone podczas budowy budynku przed wojną.

Elementem obcym dla charakteru dachu jest „lukarna” zrealizowana w czasach współczesnych, na elewacji północnej skrzydła wschodniego budynku.

Ściany zewnętrzne budynku „A” wykończone są tynkiem cementowo-wapiennym, obecnie – w kolorze miodowo-żółtym. Opisane powyżej w p-cie 4, elementy wystroju elewacji, oraz cokół wykonane w cegle licówce zachowane są zgodnie z pierwotnym projektem, za wyjątkiem, widocznych na planszach historycznych, pionowych pól z cegły na ścianach szczytowych bocznych skrzydeł od strony pn. i pd., oraz fragmentów wokół okien 2-go i 3- go piętra na elewacji pd. Prawdopodobnie, jak opisane poprzednio niezgodności z proj. pierwotnym, te zmiany wprowadzone zostały na etapie realizacji inwestycji na początku XX w.

Niewielkie „wykusze” widoczne na proj. Juliusa Natansona, wspomnianych powyżej ścian szczytowych od strony pd. nie zachowały się. Zachował się jeden taki element od strony północnej w skrzydle wsch. Na historycznych rzutach kondygnacji parteru widoczne są otwarte otwory, nie zamknięte oknami. Taki stan zachował się do czasów współczesnych. Otwory zabezpieczone są dekoracyjnymi, historycznymi kratami. Tak zaprojektowany „wykusze” w poziomie parteru stanowił zakończenie szachtu wentylacyjnego dla pomieszczeń zlokalizowanych w piwnicy.

Stolarka okienna została zachowana w swojej historycznej formie. Są to okna drewniane, skrzynkowe i krosnowe.

Podokienniki zewnętrzne kamienne z piaskowca w dobrym stanie z drobnymi wyjątkami fragmentarycznych uszkodzeń w kilku miejscach.

Otwory okienne prostokątne posiadają naczółki wykonane z piaskowca, które przy kolejnych remontach elewacji przykryte zostały warstwą tynku. Widoczny zarys kształtu tych elementów zgodny jest z projektem historycznym.

Drewniane, oryginalne drzwi wejściowe do głównych wejść nie zachowały, zostały zastąpione ślusarką aluminiową w kolorze jasno szarym.

6. Ocena stanu technicznego elewacji. Wnioski.

Ogólny stan techniczny budynku i elewacji jest dobry.

Nie stwierdzono żadnych uszkodzeń elementów konstrukcyjnych ścian zewnętrznych.

Widoczne uszkodzenia są powierzchowne.

Tynki są częściowo zawilgocone i spękanie powierzchniowo co spowodowane było prawdopodobnie zaciekaniami z nieszczelnych rynien i rur spustowych przed remontem dachu,

Widoczne jest to zwłaszcza od strony północnej na bocznych skrzydłach budynku. Ponadto obserwuje się ślady napraw przy użyciu zapraw o różnym składzie, częściowo nieumiejętnie, przy pomocy zaprawy cementowej. Stan tynków jest zróżnicowany w różnych miejscach ekspozycji.

Cegła licówka nosi ślady uszkodzeń wojennych, jest zabrudzona, widać na niej również malowanie cegły i fug przy poprzednich pracach renowacyjnych.

Po elewacji prowadzone są różnego rodzaju kable elektryczne. Część z nich jest prawdopodobnie nieczynna. Przed przystąpieniem do prac elewacyjnych należy przeprowadzić inwentaryzację tych instalacji, zlikwidować kable nieczynne i przebudować instalacje czynne tak, aby nie przebiegały one po elewacji.

Ściany fundamentowe budynku są zawilgocone, podobnie cokół wykonany z cegły licówki. Widoczne to jest zwłaszcza przy gruncie – wymyte spoiny w cegle. W najgorszym stanie jest dolna część cokołu we fragmencie budynku od strony południowej, gdzie nie ma opaski przy gruncie.

Budynek był w przeszłości osuszany przez odkopanie ścian fundamentowych w części elewacji pd. i wsch. Wykonano wówczas wykop zabezpieczony betonowym murem oporowym, na którym luzem ułożono betonowe płyty chodnikowe. Widać tu również pionową izolację ścian fundamentowych, która nie jest w dobrym stanie technicznym i nie zapewnia szczelności izolacji, ponadto woda zalegająca w rowie wygrodzonym murem betonowym wtórnie zalewa ściany piwnic.

Budynek ma zaniedbane wpięcia do kanalizacji deszczowej. Rynny i rury spustowe zostały wymienione podczas remontu dachu w 2009 r. Natomiast żeliwne wpięcia do kanalizacji deszczowej oraz rewizje przy gruncie nie zostały wtedy wymienione, ani oczyszczone, są często niedrożne i powodują dodatkowe zalewanie ścian fundamentowych, oraz piwnic.

Teren w bezpośredniej bliskości budynku wymaga uporządkowania.

Jak opisano powyżej, wokół części budynku istnieje opaska z płyt betonowych, które są w dużej mierze uszkodzone. Pozostałe ściany zewnętrzne przylegają bezpośrednio do nawierzchni ziemnej (trawniki) i nie posiadają żadnej izolacji przeciwwilgociowej. Ponadto miejscowe ukształtowanie terenu – na budynek, powoduje stałe zawilgacanie budynku.

Przed przystąpieniem do prac związanych z remontem elewacji wskazane jest uporządkowanie podziemnej instalacji deszczowej wokół budynku.

Wskazane jest wykonanie drenażu wokół budynku, nowych wpięć do kanalizacji deszczowej, oraz sprawdzenie i ewentualnie remont, oczyszczenie, lub wymiana fragmentów sieci deszczowych powiązanych z budynkiem. Powyższe prace powinny zostać wykonane w oparciu o dokumentację projektową wykonaną przez uprawnionego projektanta branży instalacje sanitarne. Należy również zaprojektować odpowiednie ukształtowanie terenu wokół budynku, we fragmentach przewidzieć mury oporowe zabezpieczające przed napływem wód deszczowych.

Dla całkowitego wyeliminowania problemów zalewania i zawilgacania ścian, oraz piwnic zaleca się wykonanie izolacji pionowej i poziomej (iniekcja ciśnieniowa) ścian zewnętrznych oraz izolacji poziomej ścian wewnętrznych piwnic z wykonaniem kompleksowej poziomej izolacji podłogi na gruncie dla całego budynku.

Uszkodzenia związane z napływem wilgoci widoczne są również na fragmentach elewacji od strony dziedzińca wewnętrznego, przy styku ścian zewnętrznych z niższymi dachami nad aulą im Profesora Wincentego Stysia, oraz sąsiadującym z aulą magazynem biblioteki. Przed remontem elewacji budynku „A” należy wykonać remont tych dachów, zwracając szczególną uwagę na odwodnienia tych dachów i obróbki blacharskie na styku ze ścianami budynku „A”.

W różnych miejscach elewacje zabrudzone są przez ptaki. Należy wykonać zabezpieczenia przed ptakami.

7. Dane konstrukcyjno-materiałowe. Zakres prac renowacyjnych.

Zakres i sposób prowadzenia prac elewacyjnych podanych poniżej opracowano w oparciu o wytyczne mgr. Doroty Wandrychowskiej:

TYNKI:

- Pod kierunkiem inspektora nadzoru dokonać oględzin całej elewacji po postawieniu rusztowań w celu wytypowania partii do skucia.
- Usunąć tynk, zmurszały, zdegradowany, rozwarstwiony zachowując szczególną ostrożność w sąsiedztwie kamiennego i ceglanego detalu
- umyć gładkie partie elewacji przy pomocy wody pod ciśnieniem w celu usunięcia łuszczącej się farby elewacyjnej oraz resztek skutego materiału
- wykonać dezynfekcję i odgrzybienie partii obmywanych wodą z uszkodzonych rur spustowych i oblachowań
- wykonać uzupełnienia w tynku, przy użyciu odpowiednio dobranej konfekcjonowanej zaprawy wapienno-cementowej odtwarzając pierwotny układ dekoracji i faktur.
- na całość nałożyć szpachlówkę elewacyjną z dodatkiem mikrowłókna (np.STO), która scali fakturalnie powierzchnie i zniweluje widoczne obecnie mikrospeknięcia tynku
- wykonać gruntowanie tynku przed malowaniem
- pomalować elewację według projektu kolorystyki farbami czysto silikatowymi zgodnie z rygorami technologicznymi. Rodzaj farby nie może tworzyć powłoki.

CEGLA:

Umycie wstępne w celu usunięcia luźnych zabrudzeń

Wykonanie oczyszczenia powierzchni cegły przy zastosowaniu preparatów do czyszczenia cegły po uprzednim wykonaniu prób skuteczności zabiegu, aby nie naruszyć i nie uszkodzić oryginalnej powierzchni:

np. preparatami Alkutex Reinigungspaste firmy Remmers, preparatu Covexan firmy Coverax, lub innymi równoważnymi, zawierającymi związki fluoru
Preparaty należy stosować zgodnie z zaleceniami producenta.

Do mycia należy używać myjni ciśnieniowej i koniecznie gorącej pary wodnej, która jest bardzo skuteczna przy spulchnianiu smolistych zwartych nawarstwień na ceramice. W żadnym wypadku nie stosować technik ściernych do oczyszczenia elewacji

Usunięcie wtórnych uzupełnień i flekowań muru, które nie spełniają wymogów fizykomechanicznych – są zbyt mocne, lub zbyt słabe, odpajają się, ponadto odróżniają się złe skomponowanym wątkiem, wielkością, granulacją, fakturą i kolorem.

Wykonanie uzupełnienia ubytków w elewacji

Wykonanie uzupełnień rozległych ubytków przy pomocy fleków z cegły dobranych kolorystycznie i fakturalnie do oryginału. W szczególności należy przestrzegać zasady, że

uzupełnienie nie może być ciemniejsze od oryginału. Fleki mocować przy użyciu zaprawy do montażu klinkieru.

Wykonanie uzupełnień fragmentarycznych ubytków oraz miejsc wymagających uzupełnienia powierzchni ze względu na tendencję do pogłębiania się ubytku przy pomocy zaprawy imitującej cegłę lub sztuczny kamień według potrzeby. Zastosowane kruszywo ma naśladować strukturę i teksturę oryginału.

Uzupełnienie fugowania przy pomocy zaprawy do fugowania klinkieru dobranej kolorystycznie do oryginału

Patynowanie rekonstrukcji, przemurowań, kitów, fleków i nowych fugowań w celu scalenia kolorystycznego z oryginałem. Zastosowanie preparatu np. Funcosil Historic Lasur (Remmers), lub inne równoważne.

Wykonanie zabiegu hydrofobizacji cegły w celu ujednolicenia nasiąkliwości powierzchni.

Powłoka hydrofobowa zabezpieczy elewację przed wpływami środowiska i opóźni jego brudzenie się. preparat np. Funcosil SNL (Remmers), Silak (Nowa Sarzyna), lub inne równoważne.

KAMIENI

Mechaniczne usunięcie wtórnych tynków, zapraw

Usunięcie nawarstwień farby - Zastosowanie różnorodnych zmywaczy do farb emulsyjnych i olejnych, po wykonaniu prób – wybrać najbardziej skuteczny i wydajny zmywacz

Usunąć spulchnione przez rozpuszczalnik farby mechanicznie powierzchnię spłukać wodą pod ciśnieniem

Wykonać dezynfekcję elementów z piaskowca porośniętych przez grzyby i glony przy pomocy preparatu typu Lichenicide lub Aseptina A lub Imidazol, lub innym o równoważnych parametrach. Nie może to być w żadnym wypadku substancja oleista

Wykonać uzupełnienia ubytków Własności fizyko-mechaniczne oraz estetyczne uzupełnienia – kitu powinny być maksymalnie zbliżone do uzupełnianego oryginalnego

Wykonać flekowania i rekonstrukcje w kamieniu.

Patynowanie rekonstrukcji, kitów, w celu scalenia kolorystycznego z oryginałem.

Wykonać zabieg hydrofobizacji w celu ujednolicenia nasiąkliwości powierzchni. Zabiegu nie należy wykonywać na wilgotnym kamieniu, gdyż preparat nie będzie wnikał Powłoka hydrofobowa zabezpieczy przed wpływami środowiska i opóźni jego brudzenie się. Zastosować preparaty typu Funcosil SNL (Remmers), Silak (Nowa Sarzyna), lub inne o równoważnych parametrach.

STOLARKA OKIENNA

W całości do wymiany. Projektuje się okna drewniane jednoramowe, o podziałach odtwarzających wzór historyczny, w kolorze białym. Należy zastosować szprosy i profile okienne odwzorowujące przekroje i kształt stolarki oryginalnej. Okna wyposażone w nawiewniki higrosterowalne montowane w ślemieniu (wg zestawienia stolarki okiennej w proj. wykonawczym)

Szyba niskoemisyjna z argonem w przestrzeni międzyszybowej, o współczynniku przenikalności termicznej $U=1,0 \text{ W/m}^2 \text{ K}$.

W oknach sali senatu projektowane są rolety wewnętrzne.

Parapety wewnętrzne drewniane – na wzór istniejących.

Wymiana istniejących okien PCV nad wejściem – przy balkonie, na drewniane jw.

Uwaga – do pozostawienia okna dymowe na ostatniej kond. nad klatką schodową przy wejściu wsch.

Wnęki okienne dla otworów zakończonych łukiem są częściowo wykonane cegłą licówką wzdłuż krawędzi łuku, a częściowo przykryte wygiętym odcinkiem płyty z tworzywa sztucznego, lub zatynkowane (od strony wewnętrznej – przy oknie). Projektuje się uzupełnienie brakującego lica z cegły, przez wyklejenie tych części łuków płytką elewacyjną dobraną pod względem faktury i koloru do istniejącej cegły licówki.

Wnęki okienne zewnętrzne dla okien prostokątnych w części górnej posiadają nadproża kamienne z piaskowca (naczółki), a we fragmencie wewnętrznym przyległym do okna wykonane są w różny sposób. Projektuje się otynkowanie tych fragmentów tynkiem elewacyjnym

Okna piwniczne posiadają kraty, które przewidziane są do wyczyszczenia, zabezpieczenia antykorozyjnego i malowania farbą kauczukową w kolorze grafit. Dla okien, które nie posiadają krat, należy je wykonać na wzór istniejących wg zestawienia w proj. wykonawczym.

Istniejące balustrady stalowe zewnętrzne, przy oknach, oraz wejściu bocznym poniżej poziomu gruntu – oczyścić, zabezpieczyć antykorozyjnie i malować jw.

Rynny, rury spustowe, obróbki blacharskie - wymienione podczas remontu dachu – bez zmian

Niewielki daszek kopertowy, kryty papą nad „wykuszem” – do remontu. Projektuje się nowe pokrycie z blachy cynkowo-tytanowej w kolorze - grafit, podobnie obróbki blacharskie, rynnę i rurę spustową.

Widoczne na elewacji drzwiczki skrzynek elektrycznych (3 szt. o wymiarach: 39x62, 78x60, 40x60cm) do wymiany na stalowe w kolorze grafit, w charakterze elewacji zabytkowej

Projektuje się zabezpieczenia przed ptakami - kolce po obwodzie gzymsu okapowego.

Projektuje się opaskę na gruncie wokół budynku z płyt betonowych chodnikowych gr. 7 cm o wym. 50x50 cm, z obrzeżem z cegły klinkierowej w kolorze cegły licówki na elewacji, układanej poprzecznie. Łączna szer. opaski 62 cm
Opaskę układać spadku 2% od budynku, z szeroką fugą na podsypce piaskowej ubijanej warstwami o gr. – 25 cm.

Opaskę na gruncie można wykonać po zakończeniu prac opisanych w p-cie 6.

8. Kolorystyka

Malowanie tynków mineralnych farbami silikatowymi w kolorze - wg załączonych badań stratygraficznych, które należy powtórzyć na etapie wykonywania robót elewacyjnych.

Budynek „A1”- etap 3

9. Stan istniejący.

Budynek A1 stanowi zachodnie skrzydło bud. A dobudowane od strony pn. Bryła budynku założona na planie prostokąta. Elewacje proste, bez ozdób. Stolarka okienna prosta osadzona w licu ściany zewnętrznej, bez parapetów, z niewielkimi stalowymi okapnikami. Elementem wyróżniającym się w bryle budynku jest prosty portyk oparty na betonowych kolumnach. Sufit nad wejściem – kasetonowy wykonany w betonie. Stopnie i podest przy wejściu - granitowe. Proste balustrady stalowe.

13. Wyposażenie instalacyjne budynku

Nie wchodzi w zakres niniejszego opracowania.

14. Ochrona przeciwpożarowa.

Projektowany zakres prac nie wprowadza zmian w zakresie ochrony przeciwpożarowej, a proponowane materiały budowlane i rozwiązania techniczne dot. remontu elewacji nie zmieniają parametrów dot. ochrony pożarowej budynku.

15. Zagospodarowanie terenu istniejące i projektowane

Budynki „A” i „A1” położone są w kompleksie Uniwersytetu Ekonomicznego w kwartale ulic Komandorskiej, Kamiennej, Ślężnej, oraz Wielkiej. Bryła budynku „A” widoczna jest od strony pd. od ul. Kamiennej. Oddzielona jest od niej pasem trawnika, na którym znajdują się pojedyncze wysokie drzewa liściaste, oraz krzewy. Podobne jest otoczenie budynków od strony wsch. i zach. Elewacja pn. widoczna jest od strony dziedzińca wewnętrznego. Z tej strony znajdują się dwa główne wejścia do bud. „A”, oraz wejście główne do budynku „A1”. Od strony pn. teren przylegający do budynków jest utwardzony z nawierzchnią asfaltową. Projekt nie przewiduje żadnych zmian w zagospodarowaniu terenu od tej strony.

Projektowana jest opaska na gruncie wokół budynków „A” i „A1” w obrębie istniejących nawierzchni trawiastych od strony pd, zach i wsch., jak opisano w p-cie 7. Poza wymienioną opaską, niniejsze opracowanie nie przewiduje żadnych zmian w sposobie zagospodarowania terenu wokół budynków.

16. Dopuszczalne nieistotne zmiany w projekcie .

Wszystkie rozwiązania zamiennie dot. np. zastosowanych materiałów budowlanych i rozwiązań technicznych powinny być uzgadniane z projektantem.

17. Informacja dotycząca bezpieczeństwa i ochrony zdrowia.

Podstawy prawne sporządzenia informacji:

- Prawo budowlane
- Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 23.06.2003 r. w sprawie informacji dotyczącej bezpieczeństwa i ochrony zdrowia oraz planu bezpieczeństwa i ochrony zdrowia /Dz.U..Nr 120, poz 1126/

Przed przystąpieniem do realizacji prac budowlanych kierownik budowy zobowiązany jest wykonać plan BIOZ w oparciu o wytyczne poniżej:

Zakres robót dla całego zamierzenia budowlanego:

- wykonanie elewacji
- montaż stolarki okiennej na kondygnacjach piętra i poddasza
- roboty ziemne

Wykaz istniejących na działce obiektów budowlanych do rozbiórki – nie dotyczy

Zagrożenie dla bezpieczeństwa i zdrowia ludzi występujące podczas budowy:

- prowadzenie prac na wysokości powyżej 5 m - niebezpieczeństwo upadku z rusztowań – dotyczy:
- wymiana stolarki okiennej

Sposoby prowadzenia instruktarzu pracowników - przed przystąpieniem do robót szczególnie niebezpiecznych

Przy wykonywaniu robót elewacyjnych – wszyscy pracownicy powinni być zapoznani z przepisami zawartymi w Rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 6 lutego 2003 r. w sprawie BHP przy wykonywaniu robót budowlanych – Dz.U.Nr 47 poz.401, rozdz.8 – Rusztowania i ruchome podesty robocze, rozdz. 9 – Roboty murarskie i tynkarskie.

Wykaz środków technicznych i organizacyjnych zapobiegającym niebezpieczeństwom wynikającym z wykonywania robót budowlanych w strefach szczególnego zagrożenia zdrowia.

Na pomieszczeniu socjalnym oznaczonym na planie terenu budowy (sporządza kierownik budowy) umieścić wykaz zawierający adresy i numery telefonów:

- najbliższego punktu lekarskiego
- straży pożarnej
- posterunku policji

W pomieszczeniu socjalnym oznaczonym na planie jw. umieścić punkty pierwszej pomocy obsługiwane przez wyszkolonych w tym zakresie pracowników

Telefon komórkowy umieścić w pomieszczeniu socjalnym oznaczonym na planie jw.

Kaski ochronne umieścić w pomieszczeniu jw.

Pasy i linki zabezpieczające przy pracach na wysokościach – w pomieszczeniu jw.

Ogrodzenie terenu budowy wykonać wysokości min. 1,50m, oznakować na planie jw.

Barierki wykonane z desek krawężnikowych o szer 15 cm , poręcze na wys. 1,1 m, oraz deskowania ażurowego pomiędzy poręczami , a deską krawężnikową.

Rozmieścić tablice ostrzegawcze.

Zainstalować oświetlenie emitujące czerwone światło

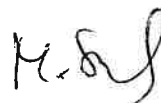
Na terenie budowy za pomocą tablic informacyjnych wyznaczyć drogę ewakuacyjną i oznaczyć na planie jw.

18. Wpływ inwestycji na środowisko.

Projektowana inwestycja nie będzie oddziaływała w sposób negatywny na środowisko.

Wrocław lipiec 2010 r.

opracowała
mgr.inż.arch. Małgorzata Szurek

mgr inż. arch. Małgorzata Szurek
Nr uprawnień 241/91/uw
w specjalności architektonicznej